

ŽIVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

**Manželská
setkání**

**Svědectví
života**

**Co je
štěstí**

tiráž**ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI****Vydává**

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřevicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Hanka a Karel Komárkovi

grafická úprava

Roman Smékal

web

<https://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

otec Daniel, Lucie
Grůzová, Karla Krejčí

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
zivot.redakce@gmail.com
nebo kontaktujte redakci

náklad

120ks výtisků

obsah

- 1 Duchovní slovo
- 2 Co nás čeká?
Musel z mrtvých vstát
- 3 Co je štěstí
- 4 Přečtěte si
- 5 Manželská setkání
- 6 Svědectví života

Slovo redaktorů

Milí farníci,
vítáme vás u velikonočního čísla farního časopisu. Kristus vstal z mrtvých!
Jsme vykoupení
a máme velký důvod být šťastní. Kéž toto štěstí zakusíte právě o letošních
Velikonocích.

Hana a Karel Komárkovi

Duchovní slovo**Aleluja! Štěstí, které nám nikdo nevezme!**

Milí farníci,
jestli něco spojuje většinu lidí, tak je to touha po tom, být šťastný. Lišíme se jen v tom, kde štěstí hledáme. Je přirozené, že jsme šťastní, když se nám daří – povede se nám něco dobře udělat, někdo nás pochválí, podaří se písemka nebo zkoušky ve škole, vyhraji nějakou soutěž, povýší mne v práci, zažiji pěknou akci, setkám se s přáteli, někdo z mocných se postaví na správnou stranu, nemám materiální nouzi, jsem zdravý... A každý by si tam dosadil mnoho dalšího. Vše má společné to, že se musí dařit jedna věc za druhou, často toužíme po něčem, co ještě nemáme, nebo chceme více. Ano, kdo by se už radoval z toho, že ho vyhodí z práce nebo že vážněji onemocní, s někým se nepohodne a třeba ho někdo opustí?

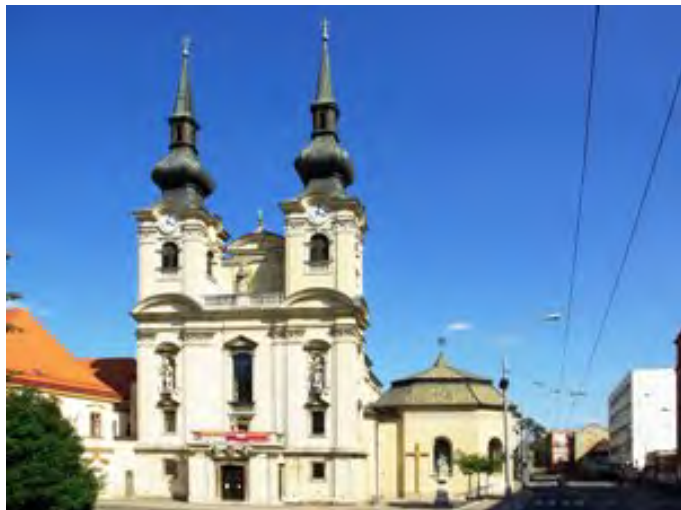
Učedníci zažívají veliké štěstí, když Ježíš uzdravuje nemocné, sytí hladové, staví se na stranu utlačovaných a sociálně izolovaných. Mají naději, že bude konečně změněn společenský řád, že bezpráví bude zastaveno. Chtějí s Ježíšem zažívat jen úspěch za úspěchem, popularitu u lidu. Vše se najednou hroutí jako domeček z karet. Ježíše nespravedlivě odsoudí a ukřižují – najednou je veškeré štěstí pryč. Ne, svět se nezměnil. Dál vládne bezpráví, násilí, dál budou války, chudoba, mocní, kteří budou zneužívat své postavení. Ani Ježíš na tom nic nezměnil.

Ale pak přichází vzkříšení! Obrovská radost, štěstí, které je tak veliké, že mu nejdříve nejsou ani schopni uvěřit. Smrt jim Pána nevzala, dál mohou být spolu, i když už jiným způsobem – zjevuje se jen občas, ale On tu je, žije! A s ním nově ožívá i původní radost a pocit štěstí. Tedy vlastně neožívá původní radost a štěstí, ožívá o hodně hlubší pocit štěstí. Štěstí, které nemůže vzít dokonce ani smrt. Učedníkům dochází, že štěstí nemusí být o úspěchu, ale že je o naději i navzdory neúspěchům. Je to štěstí z blízkosti, nést spolu úděly života – ty krásné, ale také ty bolestivé. Být si nablízku. Tam, kde jsou si dva nebo tři opravdu nablízku, tam se zpřítomňuje samotný Vzkříšený uprostřed nich. Ožívá naděje, najednou může být tou nejvzácnější chvílí v životě i situace velkého utrpení, bezpráví, lidsky bezvýchodné situace.

Ty nás, Pane, nikdy neopustíš, jsi nám nablízku, i když se nám nedaří, prohráváme, selháváme. Tebe neláká úspěch, tebe láká blízkost... Blízkost a láska, od které nikdy neupouštíš – i kdyby tě to znovu mělo stát život. Ten pravý Život a Štěstí je milovat, odpouštět, darovat se druhým – i s rizikem, že budeme zraněni. Štěstí, které není závislé na tom, jak dopadnou věci kolem nás. Štěstí, které nám nikdo nemůže vzít. Ano, Boží království a náš Král jsou již zde uprostřed nás. Království, které nikdo nemůže přemoci – ani smrt.

Zažívat stále hlouběji štěstí z Jeho tajemné přítomnosti uprostřed nás v každé situaci, to vyprošuji každému z nás.

Váš P. Daniel

Co nás čeká?

Květen

- 23. 5.** Svatodušní vigilie ve 21:00
- 24. 5.** Slavnost Seslání Ducha svatého
- 29. 5.** Noc kostelů
- 27. 5.** den vzájemných modliteb naší farnosti a bohoslovců

Červen

- 1. 6.** vyzvednutí a přivezení břízek pro výzdobu na slavnost
- 4. 6.** Slavnost Těla a Krve Páně
- 7. 6.** první svaté přijímání

Červenec

- 16. 7.** adorační den farnosti 9:00 - 18:00 (celodenní otevření kostela)
- 19. - 25. 7.** duchovní cvičení Velehrad

Srpen

- 1. - 8. 8.** farní tábor
- 10. - 15. 8.** duchovní cvičení rodin, areál Hadinka
Potřebujeme doplnit tým lidí, kteří se starají o zajištění programu pro děti ve věku do 6 do 11 let. Členy týmu mohou být dospělí nebo mládežníci, je to jedno. Cílem týmu je zabavit děti v době, kdy jejich rodiče se budou účastnit dopoledních a odpoledních přednášek. Informace obdrží dobrovolníci buď u o. Jiřího nebo u Marušky Javorové starší.
- 16. 8.** Slavnost Nanebevzetí Panny Marie, poutní mše

Aktuální informace o akcích farnosti naleznete na webu. Případně telefonicky nebo osobně kontaktujte farní kancelář.

MUSEL Z MRTVÝCH VSTÁT

Ženy byly bezradné,
když po sobotě k hrobu zas
spěchaly s mastmi vonnými,
by spatřily v prázdnotě své
roucha jas.

A jak tak spolu stály,
zachvátil je úžas či strach,
sklonily se tváří k zemi,
až do očí vniknul jim
zvířený prach.

Tu muži, snad andělé,
vždyť zářili jak v neskutečných snách,
otázkou ženy pozvedli:
„Proč hledáte živého,
kde smrti je práh?“

Rozpomeň se, člověče,
když Ježíš v Galileji byl,
jak učil tě o Kříži,
o víně, o smrti,
bys znovuzrozením žil.

Slzami obmyj svůj obličej,
obrať se a hlásej,
co mělo se stát.
S radostí v srdci řekni to všem:
On musel pro tebe z mrtvých vstát!

KK

CO JE ŠTĚSTÍ

Jsou lidé, kteří skutečně žijí, a jsou lidé, kteří pouze existují nebo jen konzumují.

Naše dvě čtyřleté holčičky vždycky všem přejí k nejrůznějším příležitostem totéž: hodně zdravíčka a štěstíčka. A tak mě zajímalo, co si pod tím slovem štěstíčko v tomhle věku asi tak mohou představovat. Lucinka se mnou byla hotová jedna dvě: „Štěstíčko? No přece, že se máš dobře.“ Janička mi to vysvětlila lapidárně: „Když ho mám ráda, no tak mu přeju štěstíčko.“ A já jsem si uvědomila, jakou má to dítě pravdu. Protože být milován – to určitě velké štěstí je.

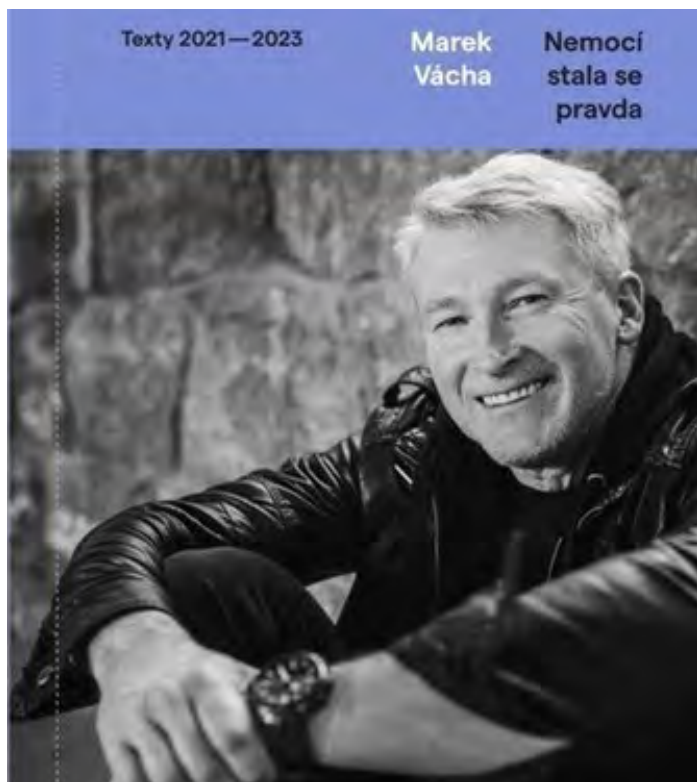
Štěstí si vzájemně přejeme, po štěstí všichni toužíme – ale co pro to sami můžeme udělat, abychom si ho přivlastnili a hlavně – aby nás neopustilo. Je přece o něm známo, že dovede být velice vrtkavé. Pokud štěstím myslíme například výhru ve Sportce, tak takové štěstí skutečně vrtkavé je. Peníze utratím a časem z toho moc nezůstane. Já jsem přesvědčena, že to štěstí, po kterém každý člověk bytostně touží, je štěstí z úplně jiné kategorie. To nebude jenom tohle pomíjivé štěstí, které nám zpříjemňuje chvílky na tomto světě. To by bylo málo. Lidské srdce (podle mě) touží po štěstí definitivním. Po štěstí, které mu už nikdy nikdo nevezme. Ani lidi, ani okolnosti, ani čas, dokonce ani smrt ne!

A že takové štěstí skutečně existuje, o tom mě přesvědčila celá řada pacientů, umírajících v hospici v tzv. fázi smíření. Ti často doslova šokují své okolí, když přes všechny nepříjemnosti spojené s jejich rakovinou tvrdí, že jsou šťastní. Někteří o tom sice nemluví, ale dá se to vyčíst z jejich tváří. A když se začnete pít po tom, jak je to možné, jak se jim to podařilo, nakonec vždycky dojdete ke stejnému závěru. Buď je to tak, že ti lidé mají jistotu, že aspoň zhruba, plus mínus, splnili úkol, pro který se na tenhle svět narodili. Anebo si tím tak docela jistí nejsou (tenhle případ je častější), ale včas si to uvědomili a lítostí napravili. Leckdy by to rádi napravili i nějakým konkrétním skutkem, na který už bohužel nemají čas ani potřebné zdraví a sílu. A tak Bohu náhradou za to nepovedené, nedokončené, nesplněné, nabídnou to jediné, co mají: svoje momentální trápení. Kdyby to nabídli nám, to bychom se jim asi pěkně poděkovali. Ale Bůh tyhle valuty cení hodně vysoko a přijímá je. Lze to vyčíst z tváří těchto lidí. Ti už nic nepředstírají. Ti nelžou a neklamou, není jim to zapotřebí. Naopak, jsou nesmírně pravdiví a upřímní.

Co ale pro své štěstí mohu udělat já osobně, konkrétně už dnes? Jediné. Co nejlíp a co nejsmysluplněji prožít právě ten dnešek. Potom zítřek atd. Ono vlastně nezáleží ani tak na tom, kolik těch zítřků ještě mám před sebou, ale jak je prožiji a čím je naplním. Jsou lidé, kteří skutečně žijí, a jsou lidé, kteří pouze existují nebo jen konzumují. Život je však příliš vzácný na to, abychom jenom živořili nebo jenom konzumovali. Každý z nás má na tomto světě své jedinečné a nezastupitelné poslání a naše štěstí je přímo úměrné jeho naplnění. To bych chtěla dvakrát podtrhnout. Protože ono skutečné štěstí, o které nás ani smrt nemůže připravit, je přímo úměrné tomu, do jaké míry své poslání uskutečníme. Do jaké míry splníme svůj jedinečný úkol.

Z knihy Jak to vidí Marie Svatošová

PŘEČTĚTE SI

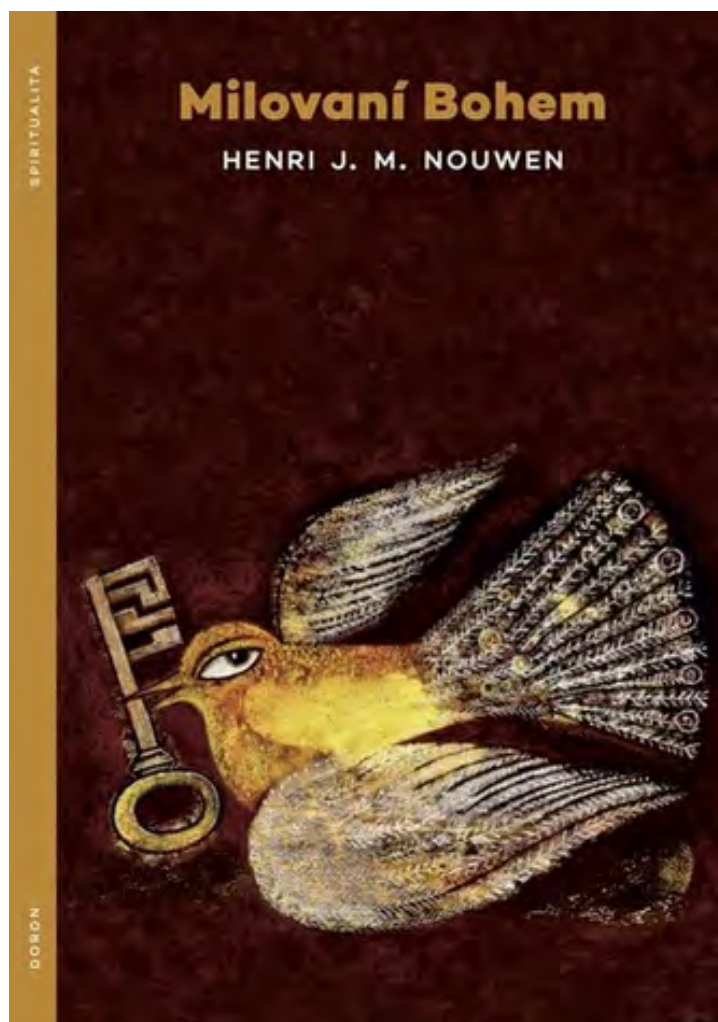
NEMOCÍ STALA SE PRAVDA Texty 2021–2023
Marek Orko Vácha

Křesťanství je způsob, jakým je člověk na světě, křesťanství jsou oči, kterými vidíme svět, a mysl, která vnímá svět, křesťanství je obloha v noci, křesťanství je sklenice červeného vína po nejlepším obědě v životě, křesťanství jsou první sněženky na zahradě, křesťanství je zákusek se slaným karamellem, křesťanství je zapálení malíře a zapálení fyzika pro vznik vesmíru. Křesťanství je šálek čaje a tichý smích po milování, křesťanství je sklenice piva s přáteli, křesťanství jsou barevné a ne úplně dlouhé šaty, křesťanství je společné rybaření na oblíbeném místě, křesťanství je východ slunce nad Andami, křesťanství je ranní píseň vděčnosti za život, křesťanství je umění, věda i mystika zároveň, křesťanství je cesta k bodu omega. Je to způsob, jak naaranžovat jídlo na talíři, křesťanství je malebnost ve všem. Tohle vám nabízím, tohle je moje evangelium, moje radostná zpráva o světě. Nejsem obchodník s kárajícím prstem, nejsem obchodník s kondomy, jsem obchodník s radostí. Evangelizace je taneční škola, roční příprava katechumenů je nácvik prvních kroků latiny, je to chození do tanečních pro začátečníky i pokročilé. Nepřeháním, evangelizace skutečně není nic jiného než se naučit, jak si vychutnat čokoládový fondant s vanilkovou zmrzlinou do poslední vteřiny. Nenechte se mýlit, není to tak jednoduché, jak to vypadá.

MILOVANÍ BOHEM
Henri J. M. Nouwen

Henri Nouwen už byl známý exercitátor a spisovatel duchovní literatury, když ho jeho hledající přítel Fred vyzval, aby napsal něco „nízkoprahového“ a srozumitelného jemu i jeho nevěřícím přátelům z řad publicistů, právníků, podnikatelů a umělců: Mluv k nám o nejhlubších tužbách našich srdcí, o našich přáních, o naději; nechceme už slyšet o strategiích přežití, ale o důvěře; nemluv nám o nejnovějších metodách uspokojování našich citových potřeb, ale o lásce. Povídej nám o širším vidění věcí, než jsou naše proměnlivé perspektivy, a o hlase hlubším, než je rámus masmédií. Ano, vyprávěj nám o něčem nebo o někom větším, než jsme my sami. Prosíme, mluv k nám... o Bohu.

Nouwen se dlouho zdráhal, na takový úkol se vůbec necítil, ale nakonec výzvu přijal. K jeho překvapení se kniha *Life of the Beloved* dočkala mnoha vydání a nadšeného přijetí právě u křesťanů, ačkoli oni původně cílovou skupinou nebyli. Pro mnohé z nich znamenala zásadní impulz k hlubšímu obrácení.

O VZTAHY JE DOBRÉ PEČOVAT. NEČEKEJTE, AŽ PŘIJDE KRIZE.

Každé auto musí občas do servisu. A stejně tak i v manželství bychom občas potřebovali něco promazat a rozchodit to, co drhne. Možnost prohloubit vztah mezi manželi nabízejí Manželská setkání v Kroměříži. Letos proběhnou od 4. do 11. července. Týdenní kurz je založen na svědectvích párů, na přednáškách, na naslouchání a sdílení i na samostatné práci, na přátelství a péči. V bezpečném prostředí Manželských setkání jsou také dle potřeby k dispozici kněží a psychologové.

Proč pracovat na manželském vztahu?

Manželství je práce, co nese dobré ovoce, radost, blízkost, bezpečí a jistotu. Péče o vztah posiluje sjednocení manželů a jejich vzájemnou důvěru, které pomáhají zvládat krizové situace v životě.

Co o MS řekli jedni z účastníků:

„Náročná zaměstnání, starosti o děti, naše rozdílné představy a k tomu špatná komunikace nás hodně rozdělovaly. Programům MS jsme velmi vděční, že nám pomohly znovu najít jeden druhého, těšit se na sebe a být spolu rádi.“

Chceme vás tímto krátkým sdělením povzbudit. Nemusíte o „manželácích“ jen číst, můžete je zažít na vlastní kůži. Stejně tak můžete zažít i dobré plody, které přinášejí.

V případě, že je pro vás problém cena, můžete požádat o slevu.

Děti můžete vzít do Kroměříže s sebou. Postará se o ně sebraný tým pečovatelů.

Se zájemci se rádi podělíme o naši zkušenost.

L+D Grúzovi, B+D Brunnerovi, H+K Komárkovi

Zdroj pro propagační materiály a fotografie: ms.setkani.org/propagacni-materialy

Svědectví života: ANNA BOHUSLAVA TOMANOVÁ

Pastviny, malá vesnice poblíž Klášterce nad Orlicí, se stala domovem rolníka Bernarda Tomana a jeho ženy Anny. Víška spadala pod farnost Klášterec nad Orlicí v Orlických horách, obyvatelstvo bylo silně věřící a prosté. Rodina bydlela v domě s číslem popisným 128. Tam 8. listopadu 1907 přivítali na svět prvorozenou dceru Annu. Chudí rolníci měli ještě dva syny – Josefa (* 1910) a Bernarda (* 1917).

Anička se měla čile k světu. Do svých čtyř let byla zcela zdravým dítětem. V domě čp. 21, který sousedil s chalupou Tomanových, však náhle vypukl obrovský požár. Anička se chtěla podívat z okna, vylezla na lavici a při spatření plamenů, kouře a mumraje hasících občanů se vylekala, ukročila stranou a spadla. Pád z lavice byl tak nešťastný, že se udeřila zády o roh stolu. Tím pravděpodobně došlo k poškození páteře a míchy, ale nebylo to „okamžité“.

Malou holčičku postupem doby začaly zrazovat dolní končetiny. Zprvu nemohla pořádně došlápnout, trpěla bolestí. Přesto se nevzdávala, za rodiči se třeba doplázila na pole. Prostí lidé to vše považovali jen za její rozmar, děvčátko bylo dokonce potrestáno, že hraje a vymýšlí si. Jenže to bylo čím dál horší, až i Tomanovým bylo jasné, že musí za lékařem. Anna pobývala po ústavech, navštěvovala odborníky, nic platné.

A její bratr Bernard, tehdy tříletý chlapeček, začal velice špatně chodit. Doslova se ploužil, plakal bolestí, rodiče ho museli nosit. Nešťastní lidé si nevěděli rady. Dvě děti ze tří budou mrzáci? Co to na nás Pánbůh dopustil, plakala matka. První „zázrak“ Andulky z Pastvin se přiblížil.

Celý neblahý požár zanechal samozřejmě také šrámy v duši tehdy maličké dívky. Od té doby propadala vidinám, měla neustálé melancholické nálady, pořád byla v myšlenkách u kouře a plamenů. Vyrůstající Anně se změnila osobnost. Stala se rozjímavou, silně věřící, byla zvědavá, ale negramotná. Po svém úrazu a následném marném léčení nikdy nechodila do školy. Díky kněžím z Klášterce a okolí se jí dostalo náboženské výchovy. Nikdo ji neučil číst ani psát, náboženské základy získala od faráře – buď Annu navštěvoval v jejím rodném domě, nebo byla vyvážena na vozíku k němu na faru.

Ve víře našla útěchu a zároveň i způsob, jak se vypořádat se svým utrpením. Když se roznemohl Bernard, dostala vnuknutí – zkus vzít jeho nemoc na sebe. Modlila se tedy urputně a vroucně, až se hned druhý den onen zázrak stal – Bernard se zničehonic rozběhl jako každé zdravé dítě a už nikdy si na nohy nestěžoval. Zato Anna tuto podivnou událost odnesla – jako třináctiletá ulehla na lůžko, protože zcela ochrnula. O nemohoucí vizionářku se starala maminka, zatímco Josef převzal hospodářství a Bernard (zřejmě pod vlivem všech těchto událostí kolem Anny a svého uzdravení) začal studovat na kněze.

Až nastal 9. červen 1944 (některé prameny zmiňují 6. červen), kdy měl Bernard primici. Sloužil první mši svatou. A v ten den se u Anny poprvé objevila stigmata. Dana Jedličková, která se Annou Bohuslavou Tomanovou dlouhá léta zabývá, to komentovala citací z dobových pramenů: „Právě ten den, na svátek Božského srdce Páně, dne 6. 6. 1944, měl (Bernard) povoleno sloužit mši u lůžka své sestry Anny, ale protože se toho dne zdržel v Praze, odsloužil za něho mši farář Karel Šrajbr, za asistence místního duchovního správce Stanislava Marka. Během této mše se na těle tehdy šestatřicetileté Anny objevila poprvé stigmata.“

Anna začala krváčet z otevřených ran na ruku, nohu, na hlavě a na hrudníku. Zející rána pod srdcem se otevřela na třináct centimetrů před zraky užaslé rodiny. Na hlavě jí popraskala kůže a drobné krůpěje krve stíralo hadříkem už mnoho lidí, protože se to samozřejmě hned rozkřiklo. Do domku proudil dav věřících lidí, aby stigmata viděl na vlastní oči. Tyto rány se opakovaly s pravidelností, která byla udivující, a Anna byla v tyto dny bedlivě hlídána, nebyla sama ani na okamžik.

Přesto se vždy první pátek v měsíci hluboká zející zranění otevírala, nejvíce viditelná na Velký pátek. Mimo zmíněných umístění stigmat se několikrát objevily i krvavé pruhy na jejích zádech, které připomínaly stopy po bičování. Sama si je způsobit nemohla. Spolu se stigmaty se začalo mezi lidmi povídat, že Anna Tomanová je schopná vzít na sebe jakoukoliv nemoc a z chorého člověka ji doslova sejmout. A vypukla vřava.

Ochrnutá žena byla ze stálého přívalu návštěvníků velice vyčerpaná, přesto však nikdy nikoho neodmítla a vše snášela velice trpělivě. Modlila se dlouhé hodiny, celé noci, ne za sebe, ale za druhé. Po roce 1948 se pověst o léčitelce, vizionářce a náboženské mystičce se stigmaty rozšířila i mezi tehdejší potentáty komunistického režimu. Zajímavé je, že Annu velice často vyhledávaly a navštěvovaly právě manželky oněch soudruhů.

Po vzniku StB se Tomanová dostala do jejího hledáčku. Nahrával tomu i fakt, že se o československé stigmatičce doslechli cizinci a dožadovali se návštěvy u nemohoucí Anny. A někdy šlo i o významné osobnosti. StB zakazovala, stíhala, zatýkala, vyhrožovala, ale lidi umlčet nešlo. Anna totiž začala léčit. Vyčerpávalo ji to natolik, že i královehradecký biskup návštěvy u jejího lože zakázal, ale lidem to bylo jedno. Existuje nespočet svědectví o tom, kterak Anna Tomanová sejmula z lidí nemoc, aby vzápětí ty samé neduhy propukly u ní, i když omezeně a krátkodobě.

Matka přivedla dítě se zánětem ucha, Anna jen mávla rukou a řekla, ať jdou domů, že uvidí. Za pár hodin dítě přestalo mít prudké bolesti, zato Anna dva dny trpěla výtokem z ucha. Takových vyléčení bylo pořád víc a víc. Brala na sebe i skutečně těžké nemoci, téměř nevléčitelné. Lidé posílali děkovné dopisy, dary, květiny. Čím dál unavenější Tomanová měla pořád svá stigmata, pořád uzdravovala, a navíc začala mít jasnovidecké vidiny. To Annu vyčerpávalo ze všeho nejvíce.

Anna začala skutečně předpovídat budoucnost, ale nechávala si to vše dle dobových pramenů pro sebe. Byla utrápená, neustále se modlila hlavně za národ, který bude těžce zkoušen. Dokonce prý viděla i svou smrt. Měl ji zabít sovětský voják. Toto proroctví se Anně nevyplnilo, naštěstí. Okupační vojska do naší republiky vtrhla až jedenáct let po její smrti.

Zde však musíme zmínit jednu neuvěřitelnou náhodu, která se v souvislosti s Anniným proroctvím vynořila v roce 1983. Druhého ledna 1983 byl v Klášterci nad Orlicí zavražděn manželský pár. Vrahem nebyl nikdo jiný než sovětský okupační voják, který při útěku střílel ze samopalů.

Manželé se jmenovali Tomanovi. A zavražděná žena Anna. Náhoda? Osud? Podivná shoda okolností? Je to přinejmenším zvláštní, to si přiznejme. Podle vzpomínek pana Janečka z Chocně, který celý tento případ uvedl ve známost, byl nakonec zběh odsouzen k trestu smrti.

Anna Bohuslava zemřela 29. 3. 1957 v Dubenci ve věku 49 let. Posledními roky jejího života ji provázel duchovní rádce a přítel, pražský kanovník Antonín Stříž. Stala se díky jeho vedení dominikánskou terciářkou. Pochována je na hřbitově vedle kostela Nejsvětější Trojice v Klášterci nad Orlicí. Smrtí a pohřbem české stigmatičky to však neskončilo. U jejího hrobu bylo „narváno“ jak někde o pouti, konala se hotová procesí nemocných lidí, kteří se chtěli poklonit její památce. A uzdravování mělo pokračovat.

Například v roce 1971 navštívil její hrob muž, který trpěl plicním onemocněním. Téměř nemohl dýchat, lékaři nad ním lámali hůl, až zkusil tu poslední šanci – šel poprosit Annu na hřbitov. Sám zcela nevěřící to zkusil. Po opuštění hřbitova s posvátnou bázní shledal, že může dýchat, vrátil se mu hlas, přestal kašlat. Napsal proto dopis na místní faru, kde vše dopodrobna vysvětlil a označil to za zázrak. A takových zázraků se dělo (a děje dodnes) stále dost. Ke hrobu Anny Bohuslavy Tomanové chodí lidé i v dnešní době. Pozdravit, poprosit, pomodlit se.

O všem byla informována církev, která vyslovila souhlas s přezkoumáním dostupných faktů – na ten popud vzniklo Sdružení Anny Bohuslavy Tomanové, které usiluje o beatifikaci (blahořečení) vizionářky. Anička Tomanová podle četných svědectví měla všechny příznaky a průvodní jevy pravé stigmatizace. Dokonce podle očitého svědka v pátek v extázi prožívala Kristovo bičování a na zádech se jí objevily krvavé rány po bičování. Také vynikala v pokoře, poslušnosti a lásce k Ukřižovanému i k bližním. Sama sebe nepovažovala za nic a s oblibou se nazývala chudobkou Ježíšovou. Vysvětlovala, že chudobka je tak nenápadná a bezvýznamná, že se po ní šlape.